

58

Момчето сръбна и се намръщи от горчивината. По цялата трапеза една дружен смях. Исак Ангел, ^иполушеен, дигна чашата си и ~~към~~ ласкаво на Иваница. Хистрионът се промъкна до него, потупа го по рамота и подкачи някаква весела песен. На равни промеждутъци велможите му пригласяха.

След това дойдоха момичетата ~~в~~ бели хитони. Музиката зад завесата подкачи някаква безумен, опияняващ ритъм. Счите на мъжете ~~с~~ светнаха жадно.

Голите мургави ръце на танцовачките се протягаха в бавек ~~безумни~~ копнеж. Гъвкавите им тела се виеха в кръгове, в дъги, чупеха се в триъгълници и прави ъгли, мускулите на корема, на ръцете, на краката им ~~трепереха~~ в удара на съпровода.

Иваница стана неспокоен. Някаво тъмно чувство за опасност избистри ума му, обезцвети страните му. ~~С~~ ^{смайващи титли, красиви} жени и злато ромеите примаамваха опасните за Визанс врагове. Бавно и неусетно те заробваха сърцата им, обезсилваха мъжеството им. А виното лудуваше и нееше в младата му кръв.

Той скочи. Поиска незабелязано да се измъкне вън. Но до самата врата ~~го~~ ^рнастигна статор Адриан.

- Чакай, млади приятелю! Лошо ли ти е? От виното ли?

Той взе Иваница под ръка и го изведе на терасата.

Луната кънеше в сини призрачни блисъци светлите мрамори.

Долу морето шумеше глухо и неясно. Слязоха по стълбите, които се губеха в тъмните кипариси. След малко ги настигна тревожния зов на Теофила.

- Тук сме, - ~~отвърна~~ ^рстаторът, - няма нищо лошо, Ела!

По-силно от всякога мъката за родината бе сграбчила сърцето на юношата. Със скръбно свити устни той мълчеше, загледан в златната бразда, която ~~панер~~ ^ачертаеме по черния гръб на морето. Сред сенките на дърветата, лицето му никнеше бледо като сребърна